

inci furni

daire
flat/circle

Ferda Art Platform

Ferda Art Platform'da 12.11-07.12.2024 tarihleri arasında gerekleŒen İNCİ FURNİ DAİRE sergisi iin hazırlanmıŒtır.

Prepared by Ferda Art Platform on the occasion of the exhibition İNCİ FURNİ FLAT/CIRCLE dated 12.11-07.12.2024.

Kaynak gsterilerek yapılacak alıntılar ve seili görsel malzeme dıŒında yayıncının izni olmaksızın hibir yolla oaltılamaz.

No part of this catalogue may be reproduced in any way or by any means without permission in writing from publisher, except by reviewer who may quote brief passages and use selected visual material in a review.

© Ferda Art Platform, 2024.

IG: @ferdaartplatform

W: ferdaartplatform.com

M: info@ferdaartplatform.com

Maka Cad. Ralli Apt. 37/7
K:5 TeŒvikiye, ŒiŒli / İstanbul

Ziyaret Saatleri | Visiting Hours
Salı - Cumartesi | Tuesday - Saturday
11:00-19:00 / 11am-7pm

DAİRE

Duygu Demir

“İnci Furni’nin Ferda Art Platform’daki yeni solo sergisinin ismi “Daire.” Sergi, kelimenin iki anlamını da kucaklıyor ve Furni’nin pratiğinde hem yaklaşım hem metod olarak kullandığı iki izleğe de selam veriyor: mekana özgülük ve oyun. Furni sergide Ralli Apartmanı’nın hem cephesinde hem içinde barındırdığı süsleme pratiklerindeki gibi bir çeşit doğayı ehlileştirme de olan floral çizgisel düzenleri tuval yüzeyine taşıyor. Aynı zamanda galerinin bulunduğu apartman dairesinin Fahrelnissa Zeid’in 1945 yılında kendi dairesinde düzenlediği ilk kişisel sergisinin de bir üst katında olduğunu aklında tutuyor.

Furni’nin bu sergisinde tavana yerleştirilmiş tuvaler Zeid’in kariyerinin daha ortalarında odaklandığı gibi perspektifsiz bir derinliğe, renge ve yüzey gerilimlerine odaklanıyor. “Daire” aynı zamanda Furni’nin Arter’deki kişisel sergisi “Bir An İçin Durdu”dan itibaren iyice görünür hale gelen oyun kavramıyla da birebir ilgili. Basit geometrik şekillerin ve boyasız ahşabın oyuncağa yakınlığı burada o sergiden devşirdiği daire şeklindeki platform-kaide ile bu mekanda seyirciyi karşılıyor. Yerdeki ve tavandaki resimsel yerleştirmeler Furni’nin son yıllarda benimsediği performatif resim pratiğinden de, yeni taşındığı stüdyosunun sanayiye komşuluğundan da izler barındırıyor.”

FLAT/CIRCLE

Duygu Demir

“The title of İnci Furni’s new solo exhibition at Ferda Art Platform is “Flat/Circle.” The exhibition embraces both meanings of the word DAİRE in Turkish, which refers to a geometric shape, circle, but also to an architectural space, an apartment. The Turkish title therefore pays homage to the two motifs that Furni employs as both an approach and method in her practice: site-specificity and play. For the exhibition, Furni spray paints floral, linear patterns onto the canvas surface, similar to the decorative practices found both on the facade and within the Ralli Apartment Building, embodying a kind of domestication of nature. She also keeps in mind that the apartment where the gallery is located is one floor above where the acclaimed abstractionist Fahrelnissa Zeid held her first solo exhibition in her own apartment in 1945.

The English translation of the exhibition title takes on another double meaning, as flat both refers to the former living space that the gallery now occupies, and to the flatness of the surface of the canvas, a primary painterly concern of Furni’s, which she shares with Zeid. In this exhibition, Furni’s canvases are placed on the ceiling, and emphasize a non-perspectival image-making practice that deals with depth, color, and surface tension, reminiscent of the focus in the mid-career paintings by Zeid. The primary meaning of daire as a geometric shape, namely the circle is also closely connected to the concept of play in Furni’s practice, which has become a more visible aspect of her work since her solo exhibition “She Waited for a While” at Arter. A circular platform-pedestal, derived from that previous exhibition greets the viewer in this space: on it is another pictorial composition made with the cutouts Furni used in the making of the installation above. While the simple geometric shapes and unpainted birchwood nod to children’s toys, the technique the artist has adopted in recent years, which involves a pressure paint sprayer reflects the proximity of her new studio to an industrial area, and bears traces of her performative painting practice.”

DAİRE

Duygu Demir

Duygu Demir: Bir süredir yeni bir atölyede çalışıyorsun. Mekânın genişlemesi çoğu ressam için aynı zamanda tuvallerinin ebadının da büyümesi anlamına geliyor. Senin pratiğinde ebattan öteye geçen etkileri de oldu Sanayi'deki yeni yerinin. Mesela kullandığın teknik de sanayileşti. Serginin kendisinden bahsetmeden önce bu yeniliklerden başlayalım mı?

İnci Furni: Bomonti'deki eski atölye-evimde ebatları büyütmüş kapıdan girmeyen tuvaleri pencereden içeriye almış ve çıkarmıştım. Ebat ve mekân ilişkisinden öte, domestik alanda çalışmakla sanayide düz ayak bir ışıkta çalışmanın arasındaki farkları vurgulamak daha önemli gibi geliyor bana. Hareketler kesinlikle farklılaşıyor. Yüzey karşısında hareketlerimin rahatladığını ifade etmeliyim. Teknikle ilişkim ise aslında şöyle gelişti: Arter'deki sergimin açılmasından hemen sonra pistole ile ilk denemeleri yaptım. Sonra giderek katmanlaştı bu teknik. Buraya–yani şehrin ortasındaki küçük sanayiye–taşandıktan sonra iyice fark ettim ki baskı teknolojileri ve çeşitli üretim tekniklerinin boya ile başka bir ilişkileri var. Mesela araba boyacıları vs. boyayı püskürtme tekniğini kullanıyor., Böylece fikirlerim belki katmanlaştı. Toksik sanayi kültürünün teknik olarak izlerini taşıyan bir yola girdim sanırım. Burada da çoğunlukla kağıt kullanıyorum. Yırıtıyorum, yuvarlıyorum, şekilden şekle sokuyorum. Bu sergi içinse tuvalerin gergin yüzeylerini kullandım...

Duygu: Bu bahsettiğin kesme, yırtma, yuvarlama hareketlerini kağıdı sadece bir yüzey olarak görmemenin işareti gibi de düşünebiliriz. Bu sergide kağıt aslında senin için kalıp işlevi görüyor. Hem bu kompresörle boya püskürtme yönteminin alan hakimiyetini genişletmesi, hem de tasvir ettiğin hareketler daha önce kullandığın bir tabiri aklıma getiriyor: Performatif resim. Atölyede ne kadar ayakta durduğunu biliyorum, aslında fiziksel bir aktiviteden bahsediyoruz. Bu süreci biraz açabilir misin?

İnci: Kağıt mütevazi bir yüzey benim için, mütevazilikten kastım şu; gündelik, hafif, herkesin kullandığı bir malzeme. Evet, yalnızca üzerine resim yapılan bir yüzey olarak görmüyorum kağıdı. Aslında hiçbir “nesneyi” işlevinden ibaret göremiyorum. Kendisine bakıyorum, olduğu haline. Bu nedenle kağıdın fiziksel özelliklerinin (eğilme, bükülme, yuvarlanma, yırtılma, vb.) daha da ortaya çıktığı biçimlerini kullandım. “Still Life” (2022, Galerie Krinzinger, Viyana) ve “On Color” [Renk Üzerine] (2023, Bilis, İstanbul) sergilerini hatırlatmak isterim.

Kalıp terimi çok isabetli, özellikle bu sergi için yaptığım cut-outlar hareketi görece zapt etmek için kullandığım bir arayüz, fakat edemiyorum. İmajları ve renkleri kaydırıyorum ve bu kaydırmalardaki amacım, kötü baskı resimler, hatalı imajlar gibi görünmesini istemem. Pistole ile çalışmak daha geniş yüzeylerde hareket etmemi de sağladı. Fırça-kol ilişkisinden, bütün bedenimle harekete, performans geçtim bence. Elbette her resim yapma biçimi performatif bir geri plana sahip, fakat optik yanılsama veya işçilik üzerine kurulu bir performanstan bahsetmiyorum ben burada. Bizzat yüzeyin karşısında geçen hareketli zamanımın izlerinden bahsediyorum. İster bir imajı olsun, ister olmasın performatif, doğaçlama bir süreçle şekilleniyor. Sulu boyalar da öyle hepsi akışkan ve o anlarda biçimleniyor.

Duygu: Cut-out yöntemi ve kullandığın renk paletinin çocuksuluğu aklıma hemen Matisse’i geç dönem işlerinin getiriyor. O da tuval yüzeyinden duvarlara atlayan bir ressam. Sen de bu sergide desenlerini tavana taşıdın, bu bir yandan galeri mekânının bulunduğu binanın *art deco* özelliklerine göz kırıyor, diğer yandan da senin *Pot-pourri* (2024) serisiyle kullanmaya başladığın söz dağarcığı diyebileceğimiz floral süslemeye, doğayı ehlileştiren domestik obje ve mekânlara da uzanıyor. Mesela bir vazoyu buluntu nesne olarak düşündüğün ve onun imge dünyasından yola çıktığın desenlerin var. Bu ilginden bahsedebilir misin?

İnci: Matisse’nin cesur renk kullanımını ve dekoratif öğeleri resme dönüştürme becerisini, cüretini hep çok iyi buldum. Benim için riskli yerlere de varıyor. Mekânlara resmi yayma ve yerleştirme biçimi de öyle, ne mutlu ki sadece onun yaptığı birşey değil bu, o da bir geleneğin parçası. Matisse renkli dekupe formlar ile kolaj yapıyor. O dekoratif, stilize dili çok zevkli ve bu teknikle mekâna yayılması-yerleşmesi kolay olmuştur diye düşünüyorum. Kolaj; 20. yüzyıldan bugüne başlı başına dallanıp budaklanan bir mevzu.

Ben, bu kullandığım *cut-out*’ları dijital baskı kültürünün toksik arayüzlerine benzetiyorum. İmajı maskelemek için kullanıyorum. Üst üste çalıştıkça kirlenmelerini de çok iyi buluyorum.

Son dönemde renkli armonilere çalışıyorum, bundan önce de monokrom bir çalışma dönemim olmuştu. Renk, dekoratifleşme riskini de içinde barındırıyor. Bunu sanırım şöyle açıklayabilirim sana; İmalathane’deki sergide (*10: Soyutlamalar, İmalat ve Mütalaalar*, Bursa, 2023) yere paralel olarak yerleştirdiğimiz “Engeller” desenlerinin armonisi ara renkler, tonlar ve grilerden oluşuyordu. İşin içerik olarak yerleştiği düşünsel zemin ise, başka bir gerçekliğe referans veriyordu. Son beş yılda yaptığım kişisel sergilerimden birinde, (*“Still Life”*)2022, Galeri Krinzing, Viyana), Monica Bonvicini ile yan yana salonlarda, ikili bir eşleşme ile bir araya getirildik, işlerimizin birlikte okunması ilginç oldu bence. 2023’te , İstanbul’da Bils’deki sergim Prova’da ise gömlek-tarih- bedenmarka ilişkisi üzerinden rengi ele almıştım. Davet edildiğim grup sergilerinde de renkli armonileri sadece güzellik bağlamında ele almadım ben. Oyunlarda dahi bu böyle olmadı.

Şu ana dönersem buradaki sergiyle ilgili benim açımdan son derece önemli bir konuyu vurgulamak istiyorum. Ne ölçek olarak, ne de yerleşim biçimi olarak bir galeri sergisi yapmak değil niyetim. Ralli’nin üslubuna, tarihselliğine ve bugünkü kimliğine dikkat çekerken, mekânın bana sunduğu potansiyele işaret ettim ve oraya yerleştim. Resimle kurulan ilişkiyi değiştirme isteğim de baki. Sergi bir nevi enteriör olarak yerleşti. Yani sadece resmin konusu olarak bakmayalım bunlara. Tıpkı natürlük ve portre yerleştirmelerindeki gibi, mekânla kurulan ilişki burada da ön planda.

“Potpori”yi internette görmüştüm. Kolonyal dönemde yapılmış, üzeri vahşilik temsili imgelerle sarılmış seramik bir vazo o. Önce ne kadar iyi bir form dedim, evire çevire tasvir edilmiş. Sonra iç içe geçmiş ne idüğü belirsiz şeylerin vahşilik tasvirleri olduğunu anladım. Garip bir hayvan, fazla renkli karmaşık bitkiler, yabani temsiller diyelim. O sırada Viyana’dan arkadaşlarım Hanakam-Schuller sanatçı ikilisiyle benzer içerikli bir sergi projesi üzerinde konuşuyorduk. Ben bu sergiye “domestik iç mekânlara, alanlara, doğa fragmanlarını nasıl yerleştiriyoruz?” sorusuyla dahil oluyordum. Mermer yüzeyler, vahşi ve stilize doğa resimlemeleri, süslemeler, çiçekler ve nesnelere. Her yüzey bu desenlerle örülür. Tuvallerde tekrar ettiğim, iç içe geçmiş floral imajlı resimler bu süreçte netleşti.

Duygu: Buna dokunmana çok sevindim. İnternette bulduğun vazonun üzerindeki imge dünyasına yakından baktıkça farkettiğin, güzelin (ya da çekicinin diyelim) –ki bu renk olabilir, şekil olabilir, ya da göstergenin kendisi, ama büyük ihtimal bunların hepsinin bir karışımı– arkasında her zaman daha rahatsız edici bir şeyin hazmettirildiğini farkediyoruz. Bir de bu vazoyu internette görmüş olman, yani aslında imgelerin dolaştığı yerin de araçlardan geçmiş haliyle bir karşılaşma. Doğaya dair şey katman katman uzaklaşmış ve çeşitli kayma ve sapmalara da uğramış durumda. Resimlerinde de kayma ve sapmalar var. Sanayide çalışmaktan konuşurken de baskı teknolojilerinden ve hata baskılarından biraz bahsetmiştin. Kusursuzmuş gibi gözüken ya da çekici renk armonileri ile göze hitap eden bu kıvrımlı çizgilerin arada bir “erör verdiği” bir yüzey üretiyorsun. Neden?

İnci: Evet, bu imgelere çoğu zaman internette rastlıyoruz. Görsel ve parçalı bilgilerin ağ havuzu internet. İmgeler ait oldukları bağlamlardan başka bağlamlara akıyor. Dezenformasyon, kayma ve sapmalar oluşuyor ister istemez sanırım, bu konulara çok da hakim değilim. İnternetin “efektli” diye tabir edebileceğim bir görsel dili var ve başka bir gerçekliğe ait. Bu ilgimi çekiyor aslında ama tam da kavrayabilmiş değilim.

Resim yapmak teknikler arasında zaman zaman “”İlkel”” bulunabilen bir mecra, resim yüzeyi üzerine düşünüp çalışıyorum ben. Genelde seçtiğim çalışma yöntemleri de ilkel: Cut-out’ları kendim yapıyorum, baskı merkezinden çıktı almıyorum. Bristol kartonunu kullanıyorum.. Sanayi bölgesine atölyemi taşıdımdan beri gördüğüm şeylerin başında, bahsettiğim dijital baskı malzemeleri geliyor. Ayrıca yapay başka malzemeler de var. Bunların etkisini hissediyorum. Baskı teknolojisine benzer bir teknik olan pistole tekniği, boyayı yüzeye püskürtüyor, toz parçacıklarına dönüşen boya yüzeye tutunuyor veya dağılıyor. Bu nedenle ist üste imajları kullanabiliyorum, ilk ve son katmanlar arasındaki katmanlar da görünür oluyor. Hataysa hataları da kapatamıyorum. Resimlerdeki hareketli çizgileri ikili, üçlü kaymalarla boyamak, imajları tekrar etmek, yüzeyi hareketlendirmek, resmin kendine ait gerçekliğine su taşıyor.

Bu bir doğa taklidi değil. “”Vivid”” canlılığın resmi. Ve resimler günün sonunda sadece kendisi ve kendini temsil ediyor.

Duygu: Şöyle diyebilir miyiz acaba İnci? Resim eski bir gelenek ve belki de senin dediğin gibi ilkel bir teknik. Fakat ilk baştan beri görme biçimlerimizi kaydeden bir arşiv/hafıza aslında. Bugünün görsel kültürünü düşündüğümüzde de görme biçimlerimizi etkileyen bir sürü katman var: fiziksel olan, yani birebir gördüğümüz manzara, onu da ancak kendi sınırlarımız içinden algılıyoruz, Daha sonra bunun yüzeye geçirilmiş ve etrafımızı saran halleri, mimari, resim, fotoğraf, vs. Sonra bunların tek boyutlu yüzeye farklı transfer şekilleri, yani baskı teknikleri ve onların getirdiği özellikler. Diğer bir katman da ekran ve onun yüzeyi. İnternet. Aslında senin Daire’de yaptığın yerleştirme bunların hepsini bu yüzeylerde ve mekan algısında kayma ve sapmaları da göz ardı etmeden bir araya getiriyor. Bunu yaparken kendi üretim biçimini ve oyun alanını da bize gösteriyor, belki oyununa davet ediyor. Ne dersin?

Evet, yorumun çok isabetli! son kertede bu sergiye baktığımızda bahsettiğin katmanlar, yüzeyler ve teknoloji ilişkileri, etkileri, tüm yüküyle varlar. Hafifletmeye çalışıyorum.

11 Kasım 2024

FLAT/CIRCLE

Duygu Demir

Duygu Demir: You've been working in a new studio for some time now. For many artists, having a larger space often means increasing the scale of their canvases. However, in your case, moving to a new location in Sanayi seems to have had an impact beyond just scale. Even your technique has become industrialized. Before we discuss the exhibition itself, should we start with these new developments?

İnci Furni: In my previous studio-home in Bomonti, I expanded the scale of my work to the point where canvases couldn't fit through the door; I had to bring them in and out through the window. More than the relationship between space and size, I find it more important to emphasize the difference between working in a domestic setting and working in a ground-level workshop in an industrial area. My movements have definitely changed; I feel more relaxed in front of the surface. As for my relationship with technique, it evolved as follows: Right after my exhibition opened at Arter, I tried using a spray gun for the first time. This technique gradually became layered. After moving here – to this small industrial area in the heart of the city – I realized that printing technologies and various production techniques have different relationships with paint. For instance, car painters use the spray technique, which has layered my ideas. I believe I've entered a path that carries traces of toxic industrial culture in technique. Here, I mostly use paper, tearing, rolling, and reshaping it. For this exhibition, though, I used the stretched surfaces of canvases.

Duygu: We could interpret the cutting, tearing, and rolling of paper as an indication that you don't see it merely as a surface. In this exhibition, paper serves as a mold for you. This expansion of space by the compressor spray painting method and the actions you describe remind me of a term you've used before: "performative painting." I know how much time you spend standing in the studio; this is a physical activity. Could you elaborate on this process?

İnci: For me, paper is a modest surface. By modesty, I mean it's an everyday, light material used by everyone. Yes, I don't see paper solely as a surface for painting. In fact, I don't see any "object" solely in terms of its function; I look at it as it is. That's why I use forms of paper that highlight its physical properties (bending, folding, rolling, tearing, etc.). I'd like to remind you of my exhibitions "Still Life" (2022, Galerie Krinzinger, Vienna) and "On Color" (2023, Bils, Istanbul). The term "mold" is very accurate, especially in this exhibition, where the cut-outs serve as an interface to somewhat contain the movement, though I can't entirely control it. I shift images and colors, aiming for them to look like flawed prints or faulty images. Working with a spray gun also allowed me to move on broader surfaces. I've shifted from the brush-arm relationship to using my whole body in motion, in a performance.

Of course, every form of painting has a performative background, but I'm not talking about a performance based on optical illusion or craftsmanship here. I'm referring to the traces of the active time I spend in front of the surface. Whether there's an image or not, it's shaped by a performative, improvisational process. Watercolors are also like this; they're fluid and take shape in the moment.

Duygu: The cut-out technique and the playfulness of your color palette immediately remind me of Matisse's late works. He, too, was a painter who extended his designs beyond the canvas and onto walls. In this exhibition, you've carried your designs to the ceiling, echoing the art deco features of the building that houses the gallery and referencing the floral decoration vocabulary you began using with your "Potpourri" (2024) series. You even have designs inspired by found objects, like a vase from which you've drawn an entire imagery. Could you talk about this interest?

İnci: I've always admired Matisse's bold use of color and his ability to transform decorative elements into painting. For me, it reaches risky territories. His way of extending and positioning painting in spaces is also admirable, and fortunately, it's not something only he did; it's part of a tradition.

Matisse created collages with colorful cut-out forms. His decorative, stylized language is very pleasing, and I imagine this technique made it easy to spread his work across spaces. Collage has branched out significantly since the 20th century. I see my cut-outs as akin to the toxic interfaces of digital printing culture. I use them to mask the image. As I work layer upon layer, I also appreciate the "dirtiness" that accumulates.

Lately, I've been working on colorful harmonies, following a monochromatic phase. Color carries the risk of becoming decorative. In my 2023 exhibition "Prova" at Bils in Istanbul, I explored the relationship between color, shirt-history-body-brand. In group exhibitions I've been invited to, I've never approached color harmonies solely in terms of beauty. Even in games, this wasn't the case.

Returning to this exhibition, I'd like to emphasize something very important for me. My intention isn't to create a typical gallery exhibition in terms of scale or layout. By drawing attention to the style, historicity, and current identity of the building, I highlighted the potential the space offers and positioned myself there. My desire to alter the relationship with painting remains constant. The exhibition is positioned as an interior, not just in terms of the painting's subject matter. Like the placements in still lifes and portraits, the relationship with the space is also central here.

I came across "Potpourri" online. It's a ceramic vase from the colonial period, covered in images symbolizing savagery. Initially, I thought it had a fascinating form, intricately depicted. Then I realized it was filled with bizarre depictions of wild animals, colorful, chaotic plants, and other exotic representations. At the time, I was discussing a similar project with my friends from Vienna, artist duo Hanakam-Schuller. I approached this project with the question, "How do we place fragments of nature in domestic interiors and spaces?" Marble surfaces, stylized nature illustrations, decorations, flowers, and objects. Every surface is covered with these patterns. The floral images I've repeated on the canvases took shape during this process.

Duygu: I'm glad you touched on that. As we look closely at the imagery on the vase you found online, we realize that behind what appears attractive – be it color, shape, or the sign itself, likely a blend of all these – there's always something unsettling being presented. The fact that you found this vase online, encountering it in an intermediary form, further distances nature from itself, layered with distortions and shifts. Your paintings also contain these shifts and distortions. You mentioned printing technologies and flawed prints when talking about working in an industrial setting. You create a surface that occasionally “errors” with these appealing, harmonious colors and curved lines. Why?

Inci: Yes, we often encounter these images online. The internet is a web of fragmented, visual information. Images flow from one context to another, causing inevitable deformations and shifts; I'm not highly versed in these topics. The internet has a “glossy” visual language that belongs to another reality. I find this interesting, though I don't fully understand it.

Painting, as a medium, is sometimes seen as “primitive” among techniques, but I focus on and work with the painting surface itself. The methods I typically choose are primitive: I make my own cut-outs; I don't get them printed at a print center. I use Bristol board. Since moving my studio to an industrial area, one of the first things I noticed was the digital printing materials I mentioned. There are also artificial materials. I feel their impact. The spray gun technique, similar to printing technology, sprays paint onto the surface, where it adheres or disperses as dust particles. This allows me to layer images; the layers between the first and last remain visible. If there are errors, I can't cover them up.

Painting moving lines with dual or triple shifts, repeating images, activating the surface – all of this brings life to the painting's inherent reality. This isn't an imitation of nature. It's a painting of “vivid” liveliness. In the end, the paintings represent only themselves.

Duygu: Could we say that painting is an old tradition and, as you mentioned, perhaps a primitive technique? Yet, from the very beginning, it's an archive/memory that records our ways of seeing. When we think about today's visual culture, there are multiple layers that influence our perceptions: the physical, the landscapes we see firsthand but only perceive within our limits; then there are those transferred onto surfaces that surround us, like architecture, painting, photography, etc. Next come the various transfer techniques to flat surfaces, such as printing and its characteristics. Another layer is the screen and its surface – the internet. Your installation in “Circle” brings all of these together on surfaces and in a perception of space, acknowledging these distortions and shifts. In doing so, it also reveals your methods and playground, perhaps even inviting us into your game. What do you think?

Inci: Yes, your interpretation is very accurate! In the end, the layers, surfaces, and technological relationships and effects you mentioned are fully present in this exhibition. I try to lighten them.

11 November 2024

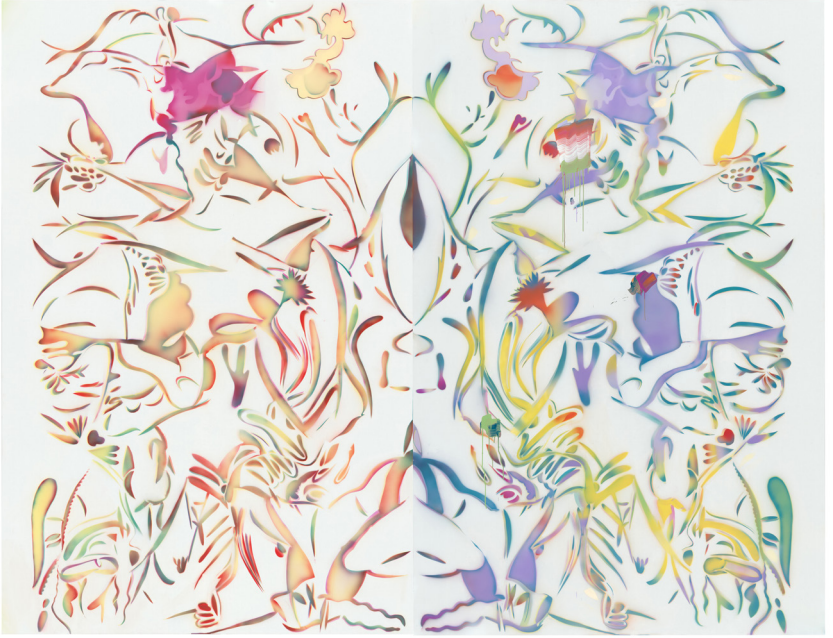
Floral / Sıcak - Soğuk | Floral / Warm - Cold, 2024

Tuval üzerine akrilik

Acrylic on canvas

300 x 400 cm (Diptik / Diptych)

300 x 200 cm (Her biri / Each)

Floral / Sıcak - Soğuk | Floral / Warm - Cold, 2024

Tuval üzerine akrilik

Acrylic on canvas

300 x 400 cm (Diptik / Diptych)

300 x 200 cm (Her biri / Each)

Floral / Antre, 2024
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
200 x 300 cm

Floral / Antre, 2024
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
150 x 250 cm

Ferda Art **Platform**